

Josep Lluís Vilaseca

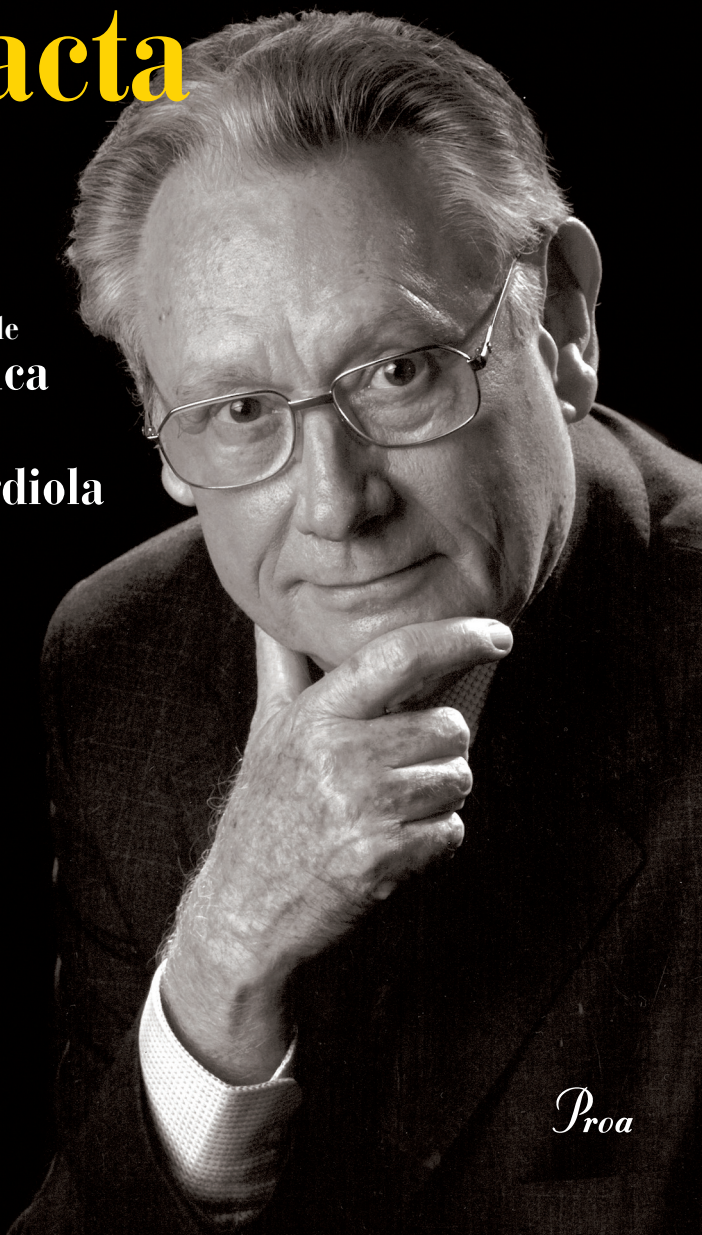
Que consti en acta

Edició a cura de
Genís Sinca

Pròleg de
Pep Guardiola

MEMÒRIES

Proa

JOSEP LLUÍS VILASECA I GUASCH

QUE CONSTI EN ACTA
MEMÒRIES

A cura de Genís Sinca
Pròleg de Pep Guardiola

Proa

Primera edició: octubre de 2014

© Josep Lluís Vilaseca, 2014

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions SLU, Proa

Pedro i Pons, 9-11

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-461-5

Dipòsit Legal: B-17.858-2014

Fotocomposició: *Vilanrosa*

Impressió: Limpergraf

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

SUMARI

L'HOME DE LA GAVARDINA, PER PEP GUARDIOLA _____	9
CRONOLOGIA PERSONAL I PROFESSIONAL _____	15
1. EL MALDECAP DEL MEU PARE _____	23
2. AQUELLA JUNTA DEL BARÇA _____	41
3. EL MÓN DESCONEGUT DE LA UEFA _____	83
4. LA SECRETARIA GENERAL DE L'ESPORT _____	115
5. LA GRAN AVENTURA DE BARCELONA '92 _____	155
6. DOS ANYS I ESCAIG DE DIPUTAT AL PARLAMENT _____	209
7. L'AGRUPACIÓ MÚTUA PER DINTRE _____	223
EPÍLEG _____	245
ÍNDEX ONOMÀSTIC _____	249
ÍNDEX GENERAL _____	257

EL MALDECAP DEL MEU PARE

L'ABOGADO JUNYENT

Segurament em vaig fer advocat per un assumpte que amoïnava el meu pare. Durant molts anys, vaig veure que s'anguniejava, i força, per un fet domèstic: l'administració d'unes cases. En realitat, es tractava del lloguer de quatre edificis que li havien deixat en herència quan ell només tenia disset anys. Els problemes amb les finques, antiquíssimes, i sobretot amb els llogaters, que com veurem també eren ben peculiars, van ser constants; el pare no sabia com fer-s'ho. Sempre anava de bòlit amb aquest tema. S'hi preocupava en excés. Tot plegat el sobrepassava, i el record que tinc d'aquell patiment em devia influir a l'hora de decidir-me per la carrera d'advocat. Ara que ho penso, en conjunt aquesta història també deia molt del pare, així com de l'època i dels personatges que li va tocar viure, perquè al darrere s'hi bellugava una circumstància realment gruixuda, gairebé inenarrable.

Havia rebut l'herència d'uns senyors de Barcelona que es deien Marsans, dels quals ell havia tingut cura durant un quant temps fins que havien mort; quan això va passar, una serventa, en assabentar-se que les finques passaven a mans d'aquell pobre noi, li va posar un plet; deia que havia ensarronat els pobres avis per tal que li deixessin en el testament les cases a ell. El meu pare tenia disset anys i estava estudiant al seminari de Barcelona. L'assumpte del plet va durar anys i panys, sobretot per un rerefons encara més preocupant i

escabrós. El meu pare, oriünd de Piera, des del començament no havia sabut quin advocat havia d'agafar per resoldre l'embolic. Com era habitual aleshores, es va deixar aconsellar pel capellà del poble, que li recomanà les arts d'un senyor llavors igualment important, advocat, molt falangista, que es deia Josep Maria Junyent Quintana, un clàssic de l'època. Junyent era tot un personatge. La gent el coneixia sobretot perquè era el crític teatral d'*El Correo Catalán*. Les seves cròniques eren famoses. Junyent tenia un estil ampul·lós, grandiloqüent, també d'acord amb els temps que corrien. Sovint anava vestit de falangista, com feia tanta altra gent. El pare se'n va refiar a ulls clucs. Però Junyent li va portar el plet tan malament com va poder. Tenia el despatx a Barcelona, al carrer Bailén 29. El pare va patir-hi molt, amb tot això. Encara més quan es va descobrir, a posteriori, que Junyent mai no havia sigut advocat. Mai havia tingut el títol, i, a mi, tot això em va colpir molt. Recordo que, en les seves columnes al diari, el personatge se servia constantment de l'ofici que el tapava: «... *en mi condición de abogado*...», escrivia. Devia pensar que ja ho arreglaria, allò del títol. Junyent tenia càrrec: era cap local del Movimiento. Ara que ho penso, crec que aleshores hi havia força personatges que devien exercir d'amagatotis l'ofici d'avocat. Quines penques! Recordo a la perfecció els rètols a la porta del carrer Bailén: «Junyent *Abogado*». I ell era famosíssim. Quan el meu pare es va assabentar de la farsa, que aquell home no era advocat ni res, va quedar desfet. De totes formes, pensant-ho fredament, quan a posteriori la mentida es va destapar, també és veritat que per a molta gent el tal Junyent sempre li havia semblat sospitós; quan jo ja era advocat, la sospita era públi-

ca i notòria. Es veia que tard o d'hora passaria alguna cosa. Però mai ningú no havia dit res. Des de l'inici, Junyent sempre s'havia mostrat tan convincent... Escrivia deliciosament bé; va fer que tothom se'l cregués, ve-t'ho aquí. El meu pare, recomanat per gent de confiança, pensava que estava ben aconsellat. Junyent s'havia fet tan famós que la seva professionalitat també s'havia fet inqüestionable, a part que en aquell temps les camises blaves generaven temença.

El maldecap del meu pare era constant. L'herència de les cases va ser un infern. Sempre em venia i em clavava uns rotllos impressionants, que si les goteres, que si aquest no paga, que si l'altre no tenia prou aigua... Estem parlant de cases velles i problemàtiques amb els lloguers baixíssims i, a més, impossibles d'augmentar perquè tenien la llei d'arrendaments urbans que ho prohibia. Per tant, la rendibilitat era molt baixa; encara més, sovint estava obligat a fer despeses per desperfectes i d'altres embolics, perquè a més els inquilins eren gent molt humil i la majoria molt difícils. Jo li deia al pare: «Vengui-se-les» (li parlava de vostè). Al final ho va fer.

El meu pare provenia d'una família humil, de pagesos. El meu avi era l'agutzil del poble de Piera; l'avia es dedicava a vendre *En Patufet* i *L'Esquitx*. A l'avi li va agafar una malaltia degenerativa, segurament la que ara també pateixo jo: va anar perdent la vista i al final es va quedar cec. En aquell temps, no s'havia inventat un medicament anomenat *Lucentis*, també *Eylea*, que s'injecta dins de l'ull: no cura però retarda la progressió de la ceguesa. A mi, des de fa uns set anys que em punxen els ulls per deturar aquesta malaltia, que ara resulta que està tan estesa i es diu «DEMAE» (dege-

neració macular associada a l'edat). De moment, porto unes vint-i-nou punxades, que en realitat fan més angoixa que mal, tot s'ha de dir. Si el lector, per cert, comença a veure figures deformades, i sobretot si s'adona que les ratlles no són rectes, li recomano que ràpidament vagi a visitar l'oftalmòleg. L'avi va haver de plegar d'agutzil per culpa d'això. Però li va agafar la dèria de jugar a cartes. Cec i tot, se n'anava al casino del poble a jugar amb els amics.

El meu pare feia d'escolà. El rector devia veure que era un noi trempat, de bona fe, i que a casa no hi faria res. A més, l'avi va morir jove, l'any 1938. Jo només el vaig conèixer nou anys. El rector del poble volia protegir el meu pare. Li va recomanar que anés al seminari. I va seguir el consell. Li deia que allà podria estudiar sense haver de pagar i, ja més endavant, podria decidir si continuava per fer-se sacerdot o s'inclinava per algun altre ofici. Al seminari hi passava un fet prou gros: els que pagaven tenien dret a menjar dos plats, i els que no pagaven, com el meu pare, només els en tocava un, el famós *platillo*. Com que ell era treballador, ajudava fent de cambrer i parant taula. A canvi, li donaven el *platillo*, com a compensació. Al seminari un dia li van dir que tenien una petició d'uns senyors grans de Barcelona, que es deien Marsans; estaven fumuts i demanaven que algú els anés a cuidar, sobretot a l'hora de sopar i d'anar a dormir, i que ho compensarien d'alguna manera. Al seminari no va sortir cap voluntari per a la feina; tothom va fer l'orni i al final van convèncer el meu pare perquè acceptés l'ofertament. Quan acabava les classes al seminari se n'anava al carrer Mendizábal, on vivien aquests senyors. De dia anava al seminari i a les nits s'encarregava d'ells. Dormia al pis dels senyors

Marsans, els donava les pastilles i el sopar, els atenia, els ajudava a llevar-se, a rentar-se, etcètera... L'home es veu que tenia una tos increïble. Un bon dia es va morir. Després ho va fer la senyora. Va ser aleshores que al pare el va cridar un notari i li va dir que els senyors Marsans li havien deixat unes cases en herència. Ell no sabia ni què era això d'una herència. Al mateix moment, el notari també li va anunciar que una antiga serventa ja havia interposat un plet d'anul·labilitat testamentària, al·legant que ell els havia induït a canviar el testament. I va ser així com se'n va anar a veure en Junyent Quintana i el plet que li amargava la vida s'allargava i s'allargava. Fins i tot va arribar al Suprem. El pare va plegar del seminari, se'n va tornar a viure a Piera i així es va acabar aquesta història. Quan el pare ja tenia trenta anys va ser el mateix capellà del poble que li va dir que hi havia una noia de Vilafranca del Penedès, germana d'un capellà amic seu, molt maca, que en tenia vint-i-cinc. Així que un dia el van portar a Vilafranca, a casa d'aquesta noia tan bufona i tan bona persona. Es van casar. Les coses anaven així, en aquell temps. La meva mare era de casa bona, de «Cal Rondina», que en deien, molt coneguda perquè tenien al mig de Vilafranca una gran extensió de terreny on feien planters i els venien. Per la festa major anàvem allà amb la meva germana. Es podria dir que el meu pare va ser un home conduït pel rector del poble de Piera, que el va aconseguir encarrilar de la millor manera; de seguida es van agradar amb la meva mare. Eren dos trossos de pa. Jo vaig néixer a Barcelona el 8 de març del 1930, al carrer Urgell, entre Diputació i Consell de Cent, i, com a curiositat, a la mateixa escala hi vivia també la Marta Ferrusola, i d'aquí la meva amistat amb ella

des d'aleshores. Els meus pares havien vingut a viure a Barcelona de seguida, i també es pot dir que de seguida havia esclatat la guerra civil el 1936. Dels plets i litigis del meu pare amb una de les excriades dels Marsans, de la mà del cèlebre Junyent Quintana, no puc dir altra cosa que aquesta: que finalment va fer una transacció amical, sempre aconsellat pel rector de Piera, seguint la dita popular, amb barbarisme inclòs, que «un mal *arreglo* és millor que un bon plet».

«NO MALGASTI ELS DINERS AMB AQUEST NOI»

A mi la guerra em va agafar a Piera, que aleshores era un poble petit d'uns mil cinc-cents habitants. L'avi acabava de morir, i l'àvia i una tieta meva, germana del meu pare, la Conxita, que en el moment d'escriure aquestes línies depassa els cent dos anys d'edat i està més fresca que una rosa, van tenir cura de nosaltres. Vam passar tota la guerra al poble. Els pares van decidir quedar-se a Barcelona, al pis del carrer Urgell; hi amagaven el germà de Vilafranca de la meva mare, que era capellà. La mare, que a la vegada també tenia un oncle capellà, no cal dir que era molt religiosa. El pare, amb les amistats dels rectors i vicaris de Piera, també ho era. Tampoc no és que tingui gaires records de la guerra civil al poble, només que menjàvem plats i més plats de blat de moro i moltes farinetes de carbassa i pa negre; l'oli, ni tan sols el vèiem. Tot era molt aigualit. No es pot dir que passéssim gana, nosaltres, perquè teníem un hort i, per tant, anàvem menjant el que cultivava la família, que Déu n'hi do! L'any que va acabar la conflagració vaig anar definitivament

cap a Barcelona per començar per fi el batxillerat, l'any 40, a les Escoles Pies de Sant Antoni Abat. Recordo que vaig fer la primera comunió a la capella destruïda per les bombes, fet que em va impactar força perquè ens trobàvem entre la runa, circumstància que em semblava gairebé irreal.

Dels escolapis, l'únic record destacable és que, com que jo era molt de la conya amb els amics i em reia de tot, un dia un escolapi, el pare Coll, que era el meu tutor, va cridar el meu pare i li va dir: «Escolti, el seu fill és com un pallasso, sempre fa el ruc, l'hem de renyar, sempre riu i fa riure. Més val que aprengui un ofici perquè no farà res d'estudi, posi'l a treballar –va rematar en Coll–, no malgasti els diners». Quan vaig arribar a casa em vaig trobar el meu pare mig plorós; em va dir: «Noi, he parlat amb el pare Coll i m'ha dit que no faràs res de bo a la vida, que només fas bajanades i entremaliadures, que t'agrada fer el pallasso i que no estàs atent per res...». Jo devia tenir dotze o tretze anys. «També m'ha dit que pleguis –va seguir–, i que no cal ni que vagis a la universitat». Jo li vaig dir al pare que l'escolapi Coll era un exagerat i que els altres professors no deien tot això, no almenys de manera tan dràstica. El pare em va donar una altra oportunitat i a l'any següent tot va anar com una seda. Sempre m'he recordat d'aquell moment i del mal que em podia haver fet el pare si hagués seguit fil per randa els consells del tutor. Segurament, m'hauria posat a treballar en qualsevol feina i la meva trajectòria vital hauria estat ben diferent.

Estàvem molt units, amb el pare. Jo li feia costat en el tema que més el preocupava. El seu gran maldecap. Vivíam amargat amb tot allò de les cases heretades i quasi només el

recordo queixant-se dels llogaters. També es dedicava a la borsa. Hi jugava quantitats mínimes i va fer algun caleró, tot i que ell sempre anava a la segura. Jo no hi vaig anar mai, a la borsa. Un dia a la setmana, ell se n'anava a Piera per veure l'àvia. La meva mare, que era una santa i deia que sí a tot, l'acompanyava. Al pare li agradava molt anar al poble, sobretot perquè hi anava a regar i a tenir cura de l'hort. De tornada, portaven de tot: patates, enciams i verdures de tota mena. Encara el tenim, aquell tros de terra; el pare me'l va donar juntament amb la casa. Ara hi viu una filla meva, l'Helena, que es va casar; el matrimoni viu a Piera amb un fill, l'Èric.

Malauradament, aleshores els conflictes amb advocats i els lloguers de cases eren freqüents. Amb el pare en parlàvem sovint, i segurament el rerefons de tot allò dels pisos, el plet, els embolics amb els llogaters, la problemàtica amb el tal Junyent, tot plegat va influir per tal que jo estudiés Dret. A més, un parell d'amics dels escolapis també feien la carrera. Un era el Lluís Mallafré, i l'altre, l'Antoni Plasència, sense els quals –això és segur– jo no hauria estudiat amb tanta intensitat. Precisament, en Plasència, que va arribar a ser degà del Col·legi d'Advocats, ha mort just quan jo estava escrivint tot això. El seu traspàs m'ha provocat una tristesa gairebé indefinible.

Acabat el batxillerat l'any 1947, vaig aprovar l'Examen d'Estat, amb convocatòria al Paranimf de la Universitat de Barcelona. Sempre que hi vaig, encara recordo aquell espai exactament igual que aleshores. El Paranimf és un dels llocs més emblemàtics i significatius de Barcelona.

A la carrera, jo procurava sempre seguir les petjades d'en Plasència. Estudiàvem a casa seva o ell venia a la meva. Era

fantàstic. L'Antoni era un estudiant extraordinari, brillant, al revés que jo, que al cap de tres hores ja li deia si anàvem a fer una volta i a divertir-nos una estona. Ell responia que no, que havíem d'estudiar. És com si encara el veiés. En Plasència era una persona entranyable en tots els sentits, però sobretot ho ha estat sempre amb els amics. Per a mi ha estat més que això, gairebé com un germà, i un referent professional des que érem molt joves. Quan el meu fill Josep Lluís va acabar la carrera d'advocat, li vaig demanar a en Plasència si podia posar-lo en pràctiques al seu despatx, per iniciar-lo en l'ofici i aprendre. El va enviar directament al bufet que tenia a París. Era evident que el meu fill era molt millor que jo a l'època. Confesso que a la universitat jo només treia aprovats, notables i tan sols algun excel·lent; però la majoria eren aprovats i prou. A segon curs vaig suspendre «polític», però vaig aprovar-lo al setembre. Recordo amb melangia els tres anys que vaig participar a l'Schola Cantorum Universitaria de la UB. Ens hi vam apuntar en Mallafré, en Plasència, en Jordi Sopena i jo. Els xicots amb poca veu cantàvem amb els barítons, i encara que d'entonació sempre n'he tingut, jo simplement tenia allò que se'n diu oïda. El director era el mestre Cervera i l'anterior va ser en Pérez Moya. En els concerts anàvem amb esmòquing i llacet negre al coll. Va ser el primer vestit d'aquest tipus que vaig tenir, i em sembla que també l'últim.